

# ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

## P Í S E Ň.

Teréza Dubrovská.

To byla jarní pohádka a čaruplný sen... Žel! snikla píseň přesládká, když nastal bílý den.

Jen hlídka se knítká tmou a modrý motýl vzlét' — a graciomí lehoukou hrou na bílý nehvěz je květ.

Kol skráni mých se stkvoucí mih' — to sadem táhl máj... Mráz v pampelišku moji dých' — dneš a konec je bájl!

## JARO ZDE!

Jaro, to toužebně očekávané jaro — je již dostavilo!

Příroda se počiná pomalu probouzet se svého dlouhého spánku, a to jen pozvolna, a jaksi těžně, jakoby se obávala hlásiťi ku svému právu, a to snad z obavy, by nebyly tyto její vznešené krásné jarní dojmy zneuctivány lidskou bezohledností, lidskou ukrutností. Člověk se zapomněl, zapomněl i že jest člověkem a že jest stvořen pro zájmy vyšší, nežli jest sobectví, kterému mnohý z celé duše holduje! A ne jen to, on i zapomíná, že přesahuje meze svého práva, své důstojnosti, když zasahuje tak daleko, že si dovolí ničit to, co sám nezbudoval, že si dovolí osvojit právo ku ničení a vraždění těch, na jejich životy nemá toho nejmenšího práva!

Věru, nad touto lidskou brutálností se musí i příroda pozastavit, neboť jest to dosud — záhada!

Kéž by alespoň kouzelná moc jara, které vše obrozuje, zasáhla do dnů toho rozrušeného lidu, který stojí proti sobě v tak strašné nenávisti, že touží jen, by mohl jeden druhého zničit. Byť tu moc vnikla do útrobu duší tak hluboce, až by se v ní probudil cit člověka tak, by se opět vzpomínal a vrátil se ku svému povinnosti — co člověk, by obrodil krásy své duše zároveň se vznesenými krásami jara!

Na ženskou útlunu v Brně na Moravě.

Doručením paní Marie Burešové ze So. Omaha, Neb., paní Anna Váchalová, So. Omaha, \$1.00

Paní Ludmila Vrethlická zemřela. — Chor' básníka Jaroslava Vrethlického, zesnula dne 26. února ve svém bytě na Smíchovské v Praze. Zesnulá paní byla dcera Sofie Podlipské. Z manželství jejího básníkem zrodily se tři děti, syn Jaroslav a dcery Eva, herečka Národního divadla a Milada. Zesnulá byla poměrně ještě dosti mladá, pouze 52 roky.

Antonie Bednářová, Glencoe, Minn., 17. března 1915. — Ctěná, na duchu veliká paní pořadatelka "Ženských Hlídek"! Přiložené zasílám \$1.50 na ten krásný časopis "Pokrok". Vím sice, že jsme již značně spozděni, však prosím, je-li možno, laskavě nám promiňte, neboť člověk mím, zlý osud však mění a snad se mi ulehčí, když svůj záruček a trápění na tento papír přenesu. Mám toho již na bedrách více, nežli skutečně mohu unést. Jak jsem na tom světě tak divně rozdělený — některá plácneme, že nás manžel, ač živ, opustil, kdežto jiná opět souží se nad jeho nemocí, aby jí nebyl z toho hamižného světa vyrván. Měly družky, kolik pak nás jest, abychom měly pouze samými různými posetou stezku, na které by hodilci a ostrého kamení nebylo? Snad ani jediné! Proto nyní jsem se rozhodla, že budu psát a tak alespoň trochu na vás zapomenou. Váš on to přece neje, neboť mám manžela v nemocnici 50 mil od domova vzdálené. Můžete mi tudíž uvěřit, jakou asi radost mám. Mimo to ve čtyřech letech pět operací a jednu horečku v rodině, tak že toho mám zkrátka dost na svých bedrách. Váš nezoufám a kojím se naději, že snad Pán dá a bude zase lípe! Někdykrát jsem se chtěla již s dopisem do té rozostřené "Hlídky" dostavit, věste ale, že ruka už tak snadně perem nevládne a pak hlavou té divně myšlenky se

hemží, proto také ten strach z toho koše, do kterého přece tu a tam musí něco putovat, ježto jinak byste ho nemuseli potřebovat. Velmi ráda čtu, ježto ale psát do břeh neumím, tu nerada píšu. Jaro se nám přiblížilo, tak že se můžeme těšit, až začnou ptáčkové šveholit. Co pak asi nyní děláte vy, mladíčku a náš horáček? Zda-li pak si někdy zapějete: "Na Svarcavě bystrotoké stojí krásná vesnička, pod horami jestit uschovaná, jak pod střechou hnízdečka." Však ona to byla hnízdečka, ty naše chaloupky, které se těchto stráni tak pěkně drží. Tak p. A. C. Chalupníku, necht' jen tedy každý týden váš dopis se pěkně v "Hlídkě" blýskne a vězte, že ho pokaždé hledám; máme totiž k sobě krátkou cestu a to pěknou podle řeky — krásná silnice z Dalečína až do Víru. To je na skok a to ostatní už se nějak doběhne. Proto nám jen pěkně povídejte, jako že já vám povím: V Hlubokém su rozena a v Dalečíně vychovaná a do Ameriky odstěhována. Bratr a jedna sestra v Harasíně, jedna v Chlumu a jedna v Polomí a bude-li vás to zajímat, tak podruhé moje bývalé příjmení. — Nu, jak pak jste se měla vy velká naše Moravčenko, p. Vitámvásová, na té veselce, dne 8. března? Já doufám, že to nešlo podle vaší noty, ježto asi ráda tančíte všechny nové moderní tance a tehdy byl právě púst, což není příhodná doba pro veselky. — Musím též té naší mladéci zazpívat píseň, jež má velmi krásný nápis, ten ale už neví. Po 46 roků nosím tuto píseň v hlavě:

Není nad věk mladý, ten je veselý, z ruží a poměnek stává si hrady; vše se na něj směje, píseň mu pje a, když umdlou usne, bílých snů přeje.

Kam jen jeho noha šine, radost mu přeje, tam mu také vnitřní pokoj věnce uplete;

Lid v jeho ráji rádi přebývají a přeč jeho radost, věřte, neznají.

Což nám, bratři, sestry, schází zdravím ve škole milené, mnohem líp než tam po hrázi, kdež běhat nebezpečně;

není nad věk mladý, ten je veselý!

Ba že veselý, ale naše veselost — jest již ta tam. Prosím vás, milé paní pořadatelko, odpuště mi tu moji dotěrnost, že se tak daleko pouštím — já prostá venkovanka. — Ještě jednou srdečně vás všechny zdravím — pilná čtenářka!

Pořadatelka.

B. Witterova, Ravenna, Neb., 17. března 1915. — Ctěná paní pořadatelka a čtenářky "Ženských Hlídek"! Především přijměte od mne srdečný pozdrav! Dnes jest mi tak nějak smutno, ježto obloha jest zamračená a zlá se, jako by se to slunéčko na nás hněvalo, neboť zde tak málo svítí. Po několik týdnů stále se zde stídlají mlhy a smůži, proto také rozhodla jsem se, že se dnes mezí vás podívám. Tak to letos vyhlíží, jako bychom letos ani neměli jaro mít, neboť co toto píši — jest již 17. března — máme zde posud velké spousty sněhu a zajisté zima se nám sibiřský zachovala. Jaké budeme mít léto, to ovšem člověk ještě neví, doufejme však, že letošního roku bude snad lepší, nežli bylo po několika posledních letech, kdy misty bývala zde velká sucha. Za těch 11 roků, co jsme zde, ještě tolik sněhu nespadlo jako letos, proto také se kojím tou nadějí, že i v létě více deště se nám dostane. Váš se již těším na to jaro a léto, kdy opět budu moci tu zeleninu sázet a okopávat, kteroužto práci velmi ráda vykonávám. A pak též mám ráda, když té družbě je hodně po dvoře. Domnívám se, že mnohá z vás má již kuřátka. My jsme

posud s nasazováním, následkem příliš nepříznivého počasí, nezačali. Mám velmi ráda květiny, jimiž máme velkou zahrádku kolem domů vysázenou a tu když kvetou, jest radost na ně se dívat. — Pozorují, milá paní pořadatelko, že nám přibýlo několik nových dopisovatelek, přece ale píši, aby nás bylo ještě více. Sama velmi ráda čtu, milé družky, vaše dopisy a proto jen hojně dopisujte a zvláště vy děvčata sdělte, čím jste se po celou zimu zabývala. Já jsem vyřívala a maminka mne též učila háčkovat, při čemž čas nám pěkně mýjel. — Musím vám též sdělit naše tržní ceny: Za pšenici se platí \$1.20 buň, oves 50c, žito 95c, kukurice 60c; smetana 26c lb; za vejce však zde platí málo a sice hotové 12c za tuet a na výměnu o cent více. — V minulém čísle "Pokroku" jsem četla článěk pod o hlavním "Hudba a zpěv". A skutečně jest vše pravdou, neboť sama jsem se o tom přesvědčila a zvláště, když jest moje matka někdy smutná aneb zamklá, tak pozorují, že ten náš domov není tak veselý, ačkoliv naše matka jest smutná malokdy a to — když jest nemocná. — Nyní však již musím ukončit, tak abych příliš mnoho dopisem svým místa nezaujímala a na konec tedy všechny vás srdečně zdravím.

Ctěná slečno! Těší mne vždy vaše návštěva "Hlídky", neboť rády máme mezi sebou mladé, které se sebou přinášejí jaro! A jaro každý vítá s radostí. Srdečný pozdrav od Pořadatelky.

Josefina Tůmová, Dorchester, Neb., 19. března 1915. — Ctěná paní pořadatelko "Ženských Hlídek", jakož i všechny čtenářky, — předně přijměte můj srdečný pozdrav! Zároveň přikládám pošt. poukázku na \$1.50 jako předplatění na milý náš "Pokrok" a dalších 50c pro sirotky ve staré vlasti. Už je to něco hrozného s tou válkou a velmi ráda čtu též dopisy ze staré vlasti, však mnohokrát pro slze na čtení ani nevídim. Byla bych sama ráda, aby už tomu vraždění bylo konec. — Nového zde u nás mnoho není, až na to, že tu děti příliš stounou na spálu, na kteroužto nemoc též umírají. Mě neteří, to jest manželé Vac. a Emmé Svědovým zemřela na spálu 18 měsíců stará dceruška Mařenka, první jedináček, nad níž mladí rodiče trpěli želi. Milé družky, kolik pak které vám již kvočen sedí? Já mám teprve jednu nasazenou a ještě mám starost, aby vejce pod ní nezmrzla, ježto zde ve dne v noci mrzne a sněhu jest zde též tolik, jako by to bylo v lednu a tak se obávám, že snad bude již konec světa. Co pak dělá pí. Prokopová v Hamill, S. D., že nedává o sobě vědět? Snad jste tam nezmrzli? Což tu vaši synové ve staré vlasti — jsou též ve válece? Pak-li ano, pomoz jim Bůh! Také dopis pí. Františky Kračiové z Thurston, Neb., jsem četla. Neří zajisté radno není dobou někomu dvěře otevírat. Co se stalo s tím survoevem, jenž zasluží oprátku! Vy, toto Vitámvásová, nezapomeňte psát a až přijedu do Omaha, tedy vás navštívím a pak půjdeme k panu Šotrábovi na ty bramborové livance. Se srdečným pozdravem a přáním v tomto roce všem hojně zdaru dopis svůj koním.

Ctěná paní! Myslím, že již každý z nás si přeje, by se ta válka brzy skončila, neboť je to čím dále hroznější. Doufejme, že se tak brzy stane. Srdečně vás zdravím. Pořadatelka.

K povšimnutí paní Tomákové! Ctěná paní! Nejsm tu, za kteroužto mně považujete a protož ani mě skutky nejsou toho druhu, bych se za ně stydět musela, neb jsem vždy a vůde co žena, matka, a vo i vdova svým povinnostem správně a čestně dostala. A protož vám dávám k dispozici jména svá i jinyých osob, budete-li sobě přát, kteří vám má slova potvrdí. A protož vám všem radím, kdo co proti komu má, vyříd si s tím s ním soukromě a nezneužívaj místa vyhrazeného pro dopisy zábavné neb poučné, neboť kletvy a hádky rozhodně nikoho zajímají nemohou a že my Češi zde usazení chováme i sobě čest a t. s. dokážeme tím, že kohokolí napadající dopisy budeme prostě ignorovat. — S úctou — Josie Dietrich-Floriánová, Box 14, Laveas, Kansas.

Josie Dietrich-Floriánová, Lucas, Kans. — Ctěná redakce "Pokroku"! Zasláje předplatě

na váš milý časopis, přispívám několika řádky do "Ž. H.". Bych nikoho neurazila, neb nerozplakala, tedy o sobě a tu se vám musím trochu představit. Nuže: Velikost telegrafní tyče, tloušťka koštěte, nos v podobě brambora, ústa od ucha k uchu, oči kočiči; nu a jmén mám, že se v nich časem ani sama nevyznám. Rozená jsem totiž Josefina Hrabětová, provdaná za B. Dietricha a po smrti téhož za Jaroslava Floriána, jelikož na žádném onom jméně nějaká skvrna nelpí, tudíž s nimi na světlo Boží. Měl-li snad můj nynější manžel na svém jméně nějakou mastnou skvrnu, tu ji zajisté zastřel nějakým tím usmoleným kapesníkem, bych jí neviděla. A tak ten život spolu tučeme, jak to poměry anebo naše ústa dovolují již dva roky; ještě jsme se neprali a proto mám těch pár hrnců ještě v dobrém stavu, výjma co rozbíjí dítky, aneb já, neboť bývám časem velice nemotorná; že mně na humoru, ani na zpěvu, rovněž i na smiehu nechybí, to uznává i můj starý kocour, neb mně časem říká: vá — mámo, ty jsi blázen, o čemž ani já nepochybují a tak mu chtějí nechtějí musím dát za pravdu. Milé farmářky, vyblízím vás, pište více, neb jest pro nás ještě trochu času a hlavní věcí jest, by neřikaly ty městské dámy o nás, že jsme hloupými. Mně totiž, nežli jsem jela sem na farmu, s několika stran bylo řečeno: Paní, nechoďte na farmu, vás je tam škoda — čemuž jsem se musela dát do smiehu, říkou — inu, Bože, jaká pomoc, musím tu mou hloupost někam do kouta uložit, by neblila tak lidem do očí. Inu, jsem já totiž strašně hloupá, ale nebejí vás nudit a proto si vezmu do prádla toho dědku — Libala: Vy jeden basama, dudy, co my neochodíme do schůzi? Sám máte o ten kajhák strach, aby vás žádná ženská nezamáčkla, ač je na vás již také čas. Vždyť tu ty děti zlobíte dost dlouho, ale že mně, když jsem tak hubená, mohly by se ty kosti rozházet, na to neledíte. Ostatně na mně nezáleží, ale na tom mém kocourovi a víte, co mně říká? Inu, musím si té, mámo, hlídat, a pak si tu tloušťkou nepraska a byk se bojí, bych mu nevzala roh. No, já někdy bžím jako za ním, nu, vy víte. Jelikož má kariéra teprve počíná, tu myslím, že mě nevyhodíte, neboť by se mně bylo aspoň 15 kusů a to by se můj staroušek teprve nablil. On bez toho někdy ani neví, kde má hlavu a hledá ji na jarmaře. Tém ženským dejte pokoj, neb není možno, bychom byly všechny hubené, nebo tlusté, osklivé, neb hezké a k tomu falešné. Mnohé čtenářky ale neporozumí dopisu totiž pravého významu a tudíž je boj, ale patří vám to a až se sejdem, pak buďte jist, že ku všem těm vašim chybám budete ještě plekaty. Jest některým et. občanům na vysvětlenou, aby si nepletli žízku s Radeckým, by jejich rány padly na pravé místo, že se já jmenuji Josie Dietrich-Floriánová, Box 14, ježto jsme zde dvě Josie Floriánové a tudíž nemežem být zodpovědná jedna druhé za korespondenci a proto přibírám já mě jméno vdovské a udávám číslo "mail boxy" a protož vám všem nemohu složit svou poklonu, neboť vás ani neznám, vyjma některé. Nu a na konec, vy Čechákové, bžeru trouba a volám vás na vzkříšení — následuje mého příkladu a předplatě si na "Pokrok", ať nemusíte litat několik mil si jej vypájevat, neb přijít tak ke mně, uskřípnu vám nos ve dveřích za to, že jej neberete. Pohleďte, co s tím uspoříte: candráni v blátě, sněhu a v zimě několik mil, aneb trýznění se tou samou cestou koní, neb utopení autu v závážeh a ku koneci lidem uržuto-šti. A který nemáte, tu já vám půjčím ten dollar a půl anebo docela dám, neb jsem dobrák od svých pěti až na hlavu. Nyní koním s přáním vašeho čertovského všem všem, kdo mě znáte a kdo mě nezná, tomu přeji Boží požehnání. Jelikož můj minulý dopis nebyl ještě uveřejněn, tedy et. paní pořadatelko jej jednoduše spaťte, neb by někdo mohl říci, co ta ví a včehodý dítek, vzhled žádných nemá. A ona jich má skorem půl tuetu. Ostatně, nebudu-li na oběti, příjdu zase a, pak-li ano, nechte mně vědět, neb ráda ustoupím těm chytrákům a skučičkám, sice, poněvadž já jsem příliš neškolená a při tom hloupá a proto moudrého nie neví! Ctěná paní! S radostí vás přivítám do kroužku dopisovatelek.

Dopis nebyl uveřejněn z příčiny nedostatku místa, neboť bžereme dopisy, jak přijdou. Dopis předěšlý jest cenný a protož jej uveřejníme příště. Tomuto dáváme přednost, neboť se týká onoho sporu, který, doufám, tímto bude končiti. Srdečný pozdrav přijímá od Pořadatelky.

Františka Otoupalíková, David City, Neb. — Ctěná redakce a milá paní pořadatelko "Ženských Hlídek", jakož i spanilé čtenářky, přijměte ode mne srdečný pozdrav! Dnes máme prvý den, kdy po dlouhém čase opět ukázalo se nám slunéčko. Sněhu byla hojnost a též vláhy z něho nadbytek. Též se musím zmínit, že jsem od p. Bartoše obdržela párek kanárků, návod ale, jak totiž s nimi zacházet a mladé od nich vypěstovat, to neudává. Jedině piše, a bych si jich hleděla a nemusela stále nové kupovat. Divím se, co vy všechno děláte a být vám, te- té bych nevěřila, neboť ona na vás všechno poví, jak prý háčkujete, pletete, vaříte, nasazujete, nádobí myjete. Nyní vidím, jak pochodím: když totiž svěřila jsem vám jednatelství v naději, jak se přičiníte a vy zatím ani muk. — Takto se agentství neprovazuje — stáť opásaný zástěrou v kuchyni a obánet se vařečkou — to jest mi měl říci, neboť ve vašem případě agentství lépe by se bylo hodilo pro vaši paní manželku — ostatně ale nemám chuti vám věřiti, neboť kdo ví, nejste-li jeden z těch, který spíše raději zasedne si ke všemu hotovému. Váš ač vás jednou z nenadání překvapím, tak teprve uvěřím, co je na tom pravdy. Ondyno četla jsem v kterém- si kalendáři o všelijakých posudcích a ohledně různých pořekadél. Kdysi byl u nás jistý člověk do rána a tu vyprávěl, že jeho žena byla na operaci a při ošetřování, co všechno ty dobré duše, sestry ošetřovatelky, pro nemocnou vykonaly. Myslím, že podobné předsudky jsou bezprávné a zrovna má se to asi tak, jak slycháme mnohého, když potká staršího člověka učeného žem, jak si odlehčí: Čerta bych raději viděl, nežli potkat starou bábu; aneb: Potkal jsem starou bábu, jistě celý den budu mít neštěstí; nebo: Nu, raději počkám, aby mně ta bába nešla přes cestu, měl bych neštěstí! Váš přeběhne-li zajle někomu přes cestu, to prý je štěstí. Není to urážka, posmívat se dobrým starým lidem, již tolik museli zakusit? Měli bychom si věru více starých lidí vážit. Mně jest vždy spíše než mnohého posměváčka neb hekteré mladé fútidlo, které posud něčeho nezakusilo. Co koléne každý ten starý člověk má sde za radost? Leda mnohdy nebláho myšlenky do budoucnosti, strví ji prý, krásna ta tam, mladost uplynula, dříve než jsme se toho nadáli a starým lidem — našim rodičům, abychy pouze ty udře-

žímáme do kroužku dopisovatelek. Dops nebyl uveřejněn z příčiny nedostatku místa, neboť bžereme dopisy, jak přijdou. Dopis předěšlý jest cenný a protož jej uveřejníme příště. Tomuto dáváme přednost, neboť se týká onoho sporu, který, doufám, tímto bude končiti. Srdečný pozdrav přijímá od Pořadatelky.

Františka Otoupalíková, David City, Neb. — Ctěná redakce a milá paní pořadatelko "Ženských Hlídek", jakož i spanilé čtenářky, přijměte ode mne srdečný pozdrav! Dnes máme prvý den, kdy po dlouhém čase opět ukázalo se nám slunéčko. Sněhu byla hojnost a též vláhy z něho nadbytek. Též se musím zmínit, že jsem od p. Bartoše obdržela párek kanárků, návod ale, jak totiž s nimi zacházet a mladé od nich vypěstovat, to neudává. Jedině piše, a bych si jich hleděla a nemusela stále nové kupovat. Divím se, co vy všechno děláte a být vám, te- té bych nevěřila, neboť ona na vás všechno poví, jak prý háčkujete, pletete, vaříte, nasazujete, nádobí myjete. Nyní vidím, jak pochodím: když totiž svěřila jsem vám jednatelství v naději, jak se přičiníte a vy zatím ani muk. — Takto se agentství neprovazuje — stáť opásaný zástěrou v kuchyni a obánet se vařečkou — to jest mi měl říci, neboť ve vašem případě agentství lépe by se bylo hodilo pro vaši paní manželku — ostatně ale nemám chuti vám věřiti, neboť kdo ví, nejste-li jeden z těch, který spíše raději zasedne si ke všemu hotovému. Váš ač vás jednou z nenadání překvapím, tak teprve uvěřím, co je na tom pravdy. Ondyno četla jsem v kterém- si kalendáři o všelijakých posudcích a ohledně různých pořekadél. Kdysi byl u nás jistý člověk do rána a tu vyprávěl, že jeho žena byla na operaci a při ošetřování, co všechno ty dobré duše, sestry ošetřovatelky, pro nemocnou vykonaly. Myslím, že podobné předsudky jsou bezprávné a zrovna má se to asi tak, jak slycháme mnohého, když potká staršího člověka učeného žem, jak si odlehčí: Čerta bych raději viděl, nežli potkat starou bábu; aneb: Potkal jsem starou bábu, jistě celý den budu mít neštěstí; nebo: Nu, raději počkám, aby mně ta bába nešla přes cestu, měl bych neštěstí! Váš přeběhne-li zajle někomu přes cestu, to prý je štěstí. Není to urážka, posmívat se dobrým starým lidem, již tolik museli zakusit? Měli bychom si věru více starých lidí vážit. Mně jest vždy spíše než mnohého posměváčka neb hekteré mladé fútidlo, které posud něčeho nezakusilo. Co koléne každý ten starý člověk má sde za radost? Leda mnohdy nebláho myšlenky do budoucnosti, strví ji prý, krásna ta tam, mladost uplynula, dříve než jsme se toho nadáli a starým lidem — našim rodičům, abychy pouze ty udře-

žímáme do kroužku dopisovatelek. Dops nebyl uveřejněn z příčiny nedostatku místa, neboť bžereme dopisy, jak přijdou. Dopis předěšlý jest cenný a protož jej uveřejníme příště. Tomuto dáváme přednost, neboť se týká onoho sporu, který, doufám, tímto bude končiti. Srdečný pozdrav přijímá od Pořadatelky.

P. Latalová, St. Louis, 1. března 1915. — Ctěná redakce "Pokroku"! Posílám vám předplatě na rok 1915 a 1916, ježto si přeji, byste mi za premií poslali to šidlo a to ještě více ze zvědavosti, nežli pro e jiného. Zde jeden známý prodává šidla po 60c a pravil, že ta od vás nejsou tak dobrá. Ovšem, on jest to Němec a proto myslí, že Čechů věci nestojí za nic. Šidlo, jež mi zašlete, daruji zdejším jednomu krajanu, jemuž ten Němec tolik je hanu, kdežto já, že jeho není lepší! Dopis tento mám napsaný již od začátku března a nosila jsem ho stále v kapse. "Pokrok" četa jsem již před 40 roky, když tehdy v něm byl uveřejňován román "Barbara Ulryková". Bylo to čtení velmi zajímavé a jsem jista, že by jej všichni krajané rádi nyní četli i já sama bych si jej opět s radostí přečtla. Před dvěma roky jsem viděla "Pokrok" v "Sulard" knihovně, kde jsem si vzala na něj adresu a co mne v něm rozplakalo, byl "St. Louis Sokol před 30 lety", kde jsem zahledla jméno Frank Latal, zemřelý to můj manžel, o němž vše uveřejněno bylo pravdou!

Ctěná paní! Srdečný dík za zásilku, a radostí vyhovujeme přání vašemu a těšilo by nás, kdybyste též přála občas do našeho kroužku "Hlídky" a podala zprávy z vašeho okolí. S pozdravem Pořadatelka.

Paní J. A. Namiřová a Ptaš Flet bu dou v každém čísle Váškova. Bez slich vy, ani váš souosodí rozhodně bžijí samouhou — a nebudou, když jen Č. Am. Vankov jim přičiní dáte.

## Blahodárné účinky léků, jež sama vyrábím!



Jsem-li chorobní, netřeba vždy zoufati, protože lékaři nepodařilo se z ne duhu Váš vyléčiti. Tisíce dopisy od o sob, jež s důvěrou na mne se obrátili, mohu Vás přesvědčiti, že tam, kde lékař vzdal se již nad nemocným veškeré nádeje, má léky právě divy vykonaly. Nechei se sama chvátit, přečtete si ale zde uveřejněné dopisy a pak jedne te. Pamatujte však, že odklady v případech nemoci, mohou se státi každým okamžikem osudnými. Čtete, co jiní píší!

Nemusí se bát, že zemře! Ctěná paní Otoupalíková! Gladin via Theodora, Sask Canada.

Nejprve přijměte můj srdečný dík a pozdrav za Vaše dobré tě, které dělá člověku velice dobře. Jak jsem Vaše tě užila, hned se stala se mnou velká změna, hlava mě tak nebolí ani okolo pásu. Tě lo se mi dříve třálo a krev tu mně v uších jen bubnovala. Zkrátka teď se cítim volně a bolesti přestaly a nemusím se bát, že dětem, zemru, za což Vám, milá paní, tisíckrát děkuji a odporúčuji Vaše léky všem trpícím. Tak Vás ještě jednou zdravím a zůstávám Vaše přítelkyně — Marie Kotasová.

Vaše léky měly by nésti jméno: "Zázračné!"

Ctěná paní! — Chicago, Ills. Odpusťte, že jsem Vám hned neodepsala, neboť jsem chtěla nejt prvé vyzkoušet Váš prášek, jaký asi bude mít účinek na mého muže ohledně chuti k jídlu. A kio, samého dobrého úspěchu jsem se dočkala, neb blahodárný účinek se hned po 1 prášku dostavil. Můj muž též nemohl spáti — spal vždy pouze jen asi 2 neb 3 hodiny — to bylo vše. Nyní však klidně spi celých 8 až 9 hodin a jidlo těm mu velmi chutná, tak že ještě tolik nejeví, co já jsem s ním. Ten prášek je pravý "zázrak". Kvaete připsi tento dáť do veřejnosti, necht' se o Vašem prášku dozví lid trpící a ať lidé nevyhazují zbytečné peněz, tak jako já jsem to po 3 roky dělala. Vaše léky jsou vůbec všechny mnou vyzkoušené, tak že Vás každému velmi ráda odporučím. Vaše tě jest zvláště zázračné. V úctě — Stacie Divinová, 4230 So. Fairfield ave.

Mrs. Frances Otoupalík, SAMA-VYRABITELKA David City, Nebraska

žímáme do kroužku dopisovatelek. Dops nebyl uveřejněn z příčiny nedostatku místa, neboť bžereme dopisy, jak přijdou. Dopis předěšlý jest cenný a protož jej uveřejníme příště. Tomuto dáváme přednost, neboť se týká onoho sporu, který, doufám, tímto bude končiti. Srdečný pozdrav přijímá od Pořadatelky.

Františka Otoupalíková, David City, Neb. — Ctěná redakce a milá paní pořadatelko "Ženských Hlídek", jakož i spanilé čtenářky, přijměte ode mne srdečný pozdrav! Dnes máme prvý den, kdy po dlouhém čase opět ukázalo se nám slunéčko. Sněhu byla hojnost a též vláhy z něho nadbytek. Též se musím zmínit, že jsem od p. Bartoše obdržela párek kanárků, návod ale, jak totiž s nimi zacházet a mladé od nich vypěstovat, to neudává. Jedině piše, a bych si jich hleděla a nemusela stále nové kupovat. Divím se, co vy všechno děláte a být vám, te- té bych nevěřila, neboť ona na vás všechno poví, jak prý háčkujete, pletete, vaříte, nasazujete, nádobí myjete. Nyní vidím, jak pochodím: když totiž svěřila jsem vám jednatelství v naději, jak se přičiníte a vy zatím ani muk. — Takto se agentství neprovazuje — stáť opásaný zástěrou v kuchyni a obánet se vařečkou — to jest mi měl říci, neboť ve vašem případě agentství lépe by se bylo hodilo pro vaši paní manželku — ostatně ale nemám chuti vám věřiti, neboť kdo ví, nejste-li jeden z těch, který spíše raději zasedne si ke všemu hotovému. Váš ač vás jednou z nenadání překvapím, tak teprve uvěřím, co je na tom pravdy. Ondyno četla jsem v kterém- si kalendáři o všelijakých posudcích a ohledně různých pořekadél. Kdysi byl u nás jistý člověk do rána a tu vyprávěl, že jeho žena byla na operaci a při ošetřování, co všechno ty dobré duše, sestry ošetřovatelky, pro nemocnou vykonaly. Myslím, že podobné předsudky jsou bezprávné a zrovna má se to asi tak, jak slycháme mnohého, když potká staršího člověka učeného žem, jak si odlehčí: Čerta bych raději viděl, nežli potkat starou bábu; aneb: Potkal jsem starou bábu, jistě celý den budu mít neštěstí; nebo: Nu, raději počkám, aby mně ta bába nešla přes cestu, měl bych neštěstí! Váš přeběhne-li zajle někomu přes cestu, to prý je štěstí. Není to urážka, posmívat se dobrým starým lidem, již tolik museli zakusit? Měli bychom si věru více starých lidí vážit. Mně jest vždy spíše než mnohého posměváčka neb hekteré mladé fútidlo, které posud něčeho nezakusilo. Co koléne každý ten starý člověk má sde za radost? Leda mnohdy nebláho myšlenky do budoucnosti, strví ji prý, krásna ta tam, mladost uplynula, dříve než jsme se toho nadáli a starým lidem — našim rodičům, abychy pouze ty udře-

žímáme do kroužku dopisovatelek. Dops nebyl uveřejněn z příčiny nedostatku místa, neboť bžereme dopisy, jak přijdou. Dopis předěšlý jest cenný a protož jej uveřejníme příště. Tomuto dáváme přednost, neboť se týká onoho sporu, který, doufám, tímto bude končiti. Srdečný pozdrav přijímá od Pořadatelky.

P. Latalová, St. Louis, 1. března 1915. — Ctěná redakce "Pokroku"! Posílám vám předplatě na rok 1915 a 1916, ježto si přeji, byste mi za premií poslali to šidlo a to ještě více ze zvědavosti, nežli pro e jiného. Zde jeden známý prodává šidla po 60c a pravil, že ta od vás nejsou tak dobrá. Ovšem, on jest to Němec a proto myslí, že Čechů věci nestojí za nic. Šidlo, jež mi zašlete, daruji zdejším jednomu krajanu, jemuž ten Němec tolik je hanu, kdežto já, že jeho není lepší! Dopis tento mám napsaný již od začátku března a nosila jsem ho stále v kapse. "Pokrok" četa jsem již před 40 roky, když tehdy v něm byl uveřejňován román "Barbara Ulryková". Bylo to čtení velmi zajímavé a jsem jista, že by jej všichni krajané rádi nyní četli i já sama bych si jej opět s radostí přečtla. Před dvěma roky jsem viděla "Pokrok" v "Sulard" knihovně, kde jsem si vzala na něj adresu a co mne v něm rozplakalo, byl "St. Louis Sokol před 30 lety", kde jsem zahledla jméno Frank Latal, zemřelý to můj manžel, o němž vše uveřejněno bylo pravdou!

Ctěná paní! Srdečný dík za zásilku, a radostí vyhovujeme přání vašemu a těšilo by nás, kdybyste též přála občas do našeho kroužku "Hlídky" a podala zprávy z vašeho okolí. S pozdravem Pořadatelka.

Paní J. A. Namiřová a Ptaš Flet bu dou v každém čísle Váškova. Bez slich vy, ani váš souosodí rozhodně bžijí samouhou — a nebudou, když jen Č. Am. Vankov jim přičiní dáte.